

Sygn. akt IV U 660/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2018r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 sierpnia 2018r. w S.

odwołania K. K. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 12 lipca 2017r. Nr (...) i z dnia
17 lipca 2017 r. Nr (...)

w sprawie K. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

I. zmienia zaskarżoną decyzję z 12 lipca 2017r. i ustala prawo K. K. (1) do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 01 maja 2017r. do 31 maja 2019r.;

II. oddala odwołanie od decyzji z dnia 17 lipca 2017r.

Sygn. akt: IV U 660/17 **UZASADNIENIE**

Decyzją z 12 lipca 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.6 ust.1 pkt 6 ustawy z 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych odmówił K. K. (1) od 1 maja 2017r. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy wskazując, że komisja lekarska ZUS nie stwierdziła u ubezpieczonego niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Następnie w dniu 17 lipca 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. działając na podstawie art.57 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił K. K. (1) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że komisja lekarska orzeczeniem z 27 czerwca 2017r. ustaliła, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 31 maja 2019r., jednakże w dziesięcioleciu przed zgłoszeniem wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy, z wyłączeniem okresu pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy ,tj. w okresie od 20 czerwca 1999r. do 22 czerwca 2017r. ubezpieczony udokumentował okres ubezpieczenia wynoszący 1 rok, 6 miesięcy

i 23 dni, w tym 1 rok, 2 miesiące i 2 dni okresów składkowych oraz 4 miesiące i 21 dni okresów nieskładkowych (po ograniczeniu do 1/3 udowodnionych okresów składkowych) zamiast wymaganych co najmniej 5 lat.

Odwołanie od obu w/w decyzji złożył ubezpieczony K. K. (1). Odwołanie od decyzji z 17 lipca 2017r. zarejestrowane zostało pod sygnaturą akt IV U 660/17, a odwołanie od decyzji z 12 lipca 2017r. zarejestrowane zostało pod sygnaturą akt IV 663/17. W odwołaniu od decyzji z 17 lipca 2017r. odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia ubezpieczony zarzucił organowi rentowemu, że przesłankę wymaganego stażu ubezpieczenia badał jedynie w dziesięcioleciu przed zgłoszeniem wniosku o rentę, pomijając całkowicie dziesięciolecie przed powstaniem niezdolności do pracy. W tych okolicznościach wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych w celu ustalenia prawidłowej daty powstania u niego niezdolności do pracy, a następnie zbadania, czy spełnia przesłankę wymaganego stażu ubezpieczenia (odwołanie k.1-2 akt sprawy). Z kolei w odwołaniu od decyzji z 12 lipca 2017r. odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy ubezpieczony wskazał, że wbrew ustaleniom organu rentowego jest nadal niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Wniósł o powołanie biegłych lekarzy celem oceny stanu jego zdrowia i możliwości wykonywania pracy w związku z urazami, których doznał na skutek wypadku przy pracy (odwołanie k.9-11 akt sprawy).

Postanowieniem z 25 sierpnia 2017r. Sąd dołączył sprawę z odwołania ubezpieczonego od decyzji z 12 lipca 2017r. toczącą się pod sygnaturą akt IV U 663/17 do sprawy z odwołania od decyzji z 17 lipca 2017r. zarejestrowanej pod sygnaturą akt IV U 660/17 celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygnaturą akt IV U 660/17 (postanowienie z 25 sierpnia 2017r. k.15 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie, wskazując na argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonych decyzji (odpowiedzi organu rentowego na odwołania k.3-5 i 12-13 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24 września 2008r. ubezpieczony K. K. (1) doznał wypadku przy pracy polegającego na upadku z wysokości. Na skutek tego zdarzenia ubezpieczony doznał wieloodłamowego złamania kości pięty prawej (protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy k.3-5 akt o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy za wnioskiem z 4 marca 2010r.). W następstwie powyższego wypadku ubezpieczony doznał 12% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu (orzeczenie lekarza orzecznika z 14 kwietnia 2010r. w sprawie procentowego uszczerbku na zdrowiu i decyzja z 6 maja 2010r. o przyznaniu ubezpieczonemu jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z 24 września 2008r. k.31-33 w/w akt o jednorazowe odszkodowanie).

W dniu 4 marca 2010r. ubezpieczony wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległ w dniu 24 września 2008r. Po rozpoznaniu powyższego wniosku, decyzją z 13 maja 2010r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy poczynając od 20 marca 2010r. ,tj. od zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego do 30 kwietnia 2012r. (decyzja z 13 maja 2010r. o przyznaniu prawa do renty w związku z wypadkiem przy pracy k.53 akt rentowych za wnioskiem z 4 marca 2010r.). Prawo do tego świadczenia było przyznawane ubezpieczonemu na kolejne okresy - po raz ostatni decyzją z 7 maja 2015r. na okres od 1 maja 2015r. do 30 kwietnia 2017r. (decyzja z 7 maja 2015r. o ponownym ustaleniu prawa do renty w związku z wypadkiem przy pracy k.112 w/w akt rentowych). W dniu 5 kwietnia 2017r. wpłynął do organu rentowego wniosek ubezpieczonego o ustalenie prawa do renty w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres (wniosek k.113 w/w akt rentowych). Rozpoznając powyższy wniosek organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 9 maja 2017r. ustalił, że ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy do 31 maja 2019r., jednakże niezdolność ta nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy (orzeczenie lekarza orzecznika z 9 maja 2017r. k.115 akt rentowych). Na skutek sprzeciwu ubezpieczonego od powyższego orzeczenia lekarza orzecznika ubezpieczony skierowany został na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 27 czerwca 2017r. ustaliła, że ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy do 31 maja 2019r., jednakże niezdolność ta nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy (sprzeciw ubezpieczonego od orzeczenia lekarza

orzecznika ZUS k.28 akt rentowych – tom dokumentacji medycznej i orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 27 czerwca 2017r. k.119 w/w akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 12 lipca 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu od 1 maja 2017r. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (decyzja z 12 lipca 2017r. k.121 akt rentowych za wnioskiem z 4 marca 2010r. o rentę tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy).

W okresie od 25 grudnia 1992r. do 11 lutego 2001r. ubezpieczony był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Prawo to przyznane zostało ubezpieczonemu na mocy decyzji z 15 czerwca 1993r. – wobec zaliczenia ubezpieczonego do trzeciej grupy inwalidów (decyzja z 15 czerwca 1993r. o przyznaniu renty inwalidzkiej trzeciej grupy k.50 akt rentowych za wnioskiem z 15 grudnia 1992r.). Prawo do tego świadczenia – w późniejszym okresie jako prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy było przyznawane ubezpieczonemu na dalsze okresy – po raz ostatni decyzją z 19 lutego 1999r. na okres do 11 lutego 2001r. (decyzja z 19 lutego 1999r. o ustaleniu prawa do renty na okres do 11 lutego 2001r. k.144 w/w akt rentowych). Decyzją z 21 marca 2001r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do renty na dalszy okres, a odwołanie ubezpieczonego od powyższej decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z 3 marca 2003r. w sprawie VIII U 5318/01 (decyzja z 21 marca 2001r. o odmowie prawa do renty i odpis w/w wyroku z 3 marca 2003r. k.185 i 199 w/w akt rentowych za wnioskiem z 15 grudnia 1992r.).

W dniu 23 czerwca 2017r. ubezpieczony wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Po rozpoznaniu tego wniosku – opierając się na orzeczeniu komisji lekarskiej ZUS z 27 czerwca 2017r. (wskazane wyżej – przy ustaleniach dotyczących renty wypadkowej), która stwierdziła, że ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy do 31 maja 2019r. organ rentowy ustalił, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy, jednakże nie spełnia przesłanki wymaganego stażu ubezpieczenia, który w dziesięcioleciu przed zgłoszeniem wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy, z wyłączeniem okresu pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy ,tj. w okresie od 20 czerwca 1999r. do 22 czerwca 2017r. wynosi 1 rok, 6 miesięcy i 23 dni, w tym 1 rok, 2 miesiące i 2 dni okresów składkowych oraz 4 miesiące i 21 dni okresów nieskładkowych (po ograniczeniu do 1/3 udowodnionych okresów składkowych) zamiast wymaganych co najmniej 5 lat. Mając to na uwadze, zaskarżoną decyzją z 17 lipca 2017r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia (zaskarżona decyzja z 17 lipca 2017r. k.21 akt rentowych za wnioskiem z 23 czerwca 2017r.).

Ubezpieczony ma 60 lat, z zawodu jest hydraulikiem (wyjaśnienia ubezpieczonego k.68v akt sprawy). W okresie aktywności zawodowej ubezpieczony wykonywał prace fizyczne – pracował m.in. jako robotnik na kolei (świadczenie pracy z 22 maja 1985r. k.5 akt rentowych za wnioskiem z 15 grudnia 1992r.), jako robotnik budowlany (zaświadczenie o zatrudnieniu w Zakładzie Usług (...) w Ł. k.9 akt o rentę wypadkową za wnioskiem z 4 marca 2010r.). W czasie pracy w tym ostatnim zakładzie ubezpieczony uległ opisanemu wyżej wypadkowi przy pracy z 24 września 2008r.

Na skutek wypadku przy pracy w dniu 24 września 2008r. ubezpieczony doznał złamania zmiążdżeniowego kości piętowej prawej. Po wypadku był leczony operacyjnie. Pomimo leczenia utrzymują się u ubezpieczonego dolegliwości bólowe prawej piety, największe podczas stania, chodzenia i przenoszenia cięższych przedmiotów. Badanie ortopedyczne ubezpieczonego wykazuje chód niewydolny, mocno utykający na prawą kończynę dolną, niemożliwy na palcach i piętach. Prawa pięta jest widocznie zniekształcona – poszerzona i spłaszczona, zakresy ruchomości stawu skokowego prawego ograniczone, ruchy bolesne. Prawy stan kolanowy mocno szpotawy, zakresy ruchomości ograniczone, ruchy bolesne. Badanie TK prawej stopy wykazuje zaawansowane, pourazowe zmiany zwyrodnieniowe prawego stawu skowo-piętowego, a RTG prawego stawu kolanowego wykazuje zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe, kwalifikujące się do całkowitej protezoplastyki. Przedstawiona znacznego stopnia dysfunkcja układu ruchu ubezpieczonego, największa dotycząca prawej stopy, spowodowana jest przebyciem przez ubezpieczonego złamaniem kości piętowej. Dysfunkcja prawej stopy, która zaburzała mechanikę chodu, z całą pewnością przyczyniła się do nasilenia choroby zwyrodnieniowej prawego stawu kolanowego. W tych okolicznościach ubezpieczony jest w dalszym ciągu ,tj. od 1 maja 2017r. częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy

pracy, a przewidywany okres trwania tej niezdolności to 31 maja 2019r. (opinia biegłego ortopedy K. K. (2) k.24 akt sprawy).

Ubezpieczony cierpi na kardiomiopatię rozstrzeniową, niewydolność serca NYHA II/III, przewlekłą chorobę niedokrwinną serca, utrwalone migotanie przedsionków, komorowe zaburzenia rytmu serca – ma wszczepiony układ kardiowertera - defibrylatora. Ponadto cierpi na nadczynność tarczycy leczoną farmakologicznie oraz niewydolność bólową kręgosłupa szyjnego oraz lędźwiowo-krzyżowego bez objawów korzeniowych. Przedstawione schorzenia, a w szczególności schorzenia kardiologiczne - głównie zaburzenia rytmu serca, w tym groźne dla życia zaburzenia komorowe, powodują, że ubezpieczony nie jest w stanie wykonywać pracy fizycznej, co czyni go częściowo niezdolny do pracy. Data początkowa tej niezdolności to 12 maja 2011r. – początek hospitalizacji ubezpieczonego, podczas której rozpoznano u niego kardiomiopatię rozstrzeniową ze znacznie obniżoną kurczliwością lewej komory. Charakter stwierdzonych schorzeń powoduje, że częściowa niezdolność ubezpieczonego do pracy z ogólnego stanu zdrowia ma charakter trwały (opinia biegłych kardiologa – endokrynologa i neurologa k.49 akt sprawy oraz uzupełniająca opinia tych biegłych k.72 akt sprawy)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego K. K. (1) od decyzji z 12 lipca 2017r. odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy okazało się uzasadnione.

Zgodnie z art.6 ust.1 pkt 6 ustawy z 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2015r., 1242 ze zm.) z tytułu wypadku przy pracy przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy, dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy. Zgodnie z art.17 ust.1 powyższej ustawy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. I tak, w myśl art.12 ust.1, 2 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych osobą niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Analizując w świetle powyższych uregulowań okoliczności sprawy Sąd doszedł do przekonania, że organ rentowy niewłaściwie ocenił stan zdrowia ubezpieczonego w związku z wypadkiem przy pracy z 24 września 2008r. i błędnie ustalił, że ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do dalszej (po 30 kwietnia 2017r.) renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Na okoliczność stanu zdrowia ubezpieczonego i ustalenia, czy jest on niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego ortopedy w osobie K. K. (2), który w złożonej opinii (na k.24 akt sprawy) wskazał, że u ubezpieczonego nadal utrzymują się znaczne dysfunkcje stopy prawej, powstałe w następstwie złamania kości piety prawej, a nadto jako dalszy skutek tego wypadku – zaburzenia mechaniki chodu rozwinęła się u ubezpieczonego choroba zwyrodnieniowa stawu kolanowego prawego. Wskazane dysfunkcje prawej kończyny dolnej powodują, że ubezpieczony nie jest w stanie wykonywać pracy fizycznej – wymagającej chodzenia, przenoszenia ciężarów, a to powoduje, że jest on nadal częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, a przewidywany termin trwania tej niezdolności to 31 maja 2019r. Analizując przedmiotową opinię Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona wiarygodny dowód w sprawie. Jest ona spójna, rzeczowo i logicznie uzasadniona. W pełni przekonujące jest stwierdzenie biegłego, że ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Ubezpieczony posiada kwalifikacje i doświadczenie zawodowe ukierunkowujące go do wykonywania pracy fizycznej. Taką pracę wykonywał bowiem przed wypadkiem, a nie może być wątpliwości, że uwagi na znaczną dysfunkcję narządu ruchu nie jest on w stanie wykonywać pracy fizycznej. Sąd nie przychylił się do wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ortopedy, gdyż zastrzeżenia zgłoszone do opinii biegłego K. K. (2) stanowią – w ocenie Sądu – jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami tego biegłego (pismo organu rentowego k.35 akt sprawy).

Reasumując, mając na uwadze wnioski płynące z opinii biegłego ortopedy K. K. (2) Sąd na podstawie art.477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję z 12 lipca 2017r. i orzekł jak w pkt I wyroku.

W odniesieniu do drugiej z zaskarżonych decyzji – z 17 lipca 2017r. odmawiającej ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia, Sąd stwierdził, że odwołanie to nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art.57 ust.1 i 2 w zw. z art.58 ust.1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r., poz.748 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy – wynoszący 5 lat w sytuacji, gdy niezdolność do pracy powstała powyżej 30. roku życia – przypadający w okresie dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed powstaniem niezdolności do pracy, a ponadto niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Analizując okoliczności sprawy w świetle powyższego uregulowania Sąd doszedł do przekonania, że ubezpieczony nie spełnia wszystkich wymienionych wyżej przesłanek nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, które to przesłanki muszą być spełnione łącznie. Przeprowadzony w sprawie dowód z opinii biegłych kardiologa – endokrynologa oraz neurologa potwierdził ustalenie organu rentowego, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy z ogólnego stanu zdrowia, a także dał podstawy do ustalenia, że niezdolność ta istnieje od 12 maja 2011r. (vide: opinia biegłych k.72 akt sprawy). Taka data powstania u ubezpieczonego niezdolności do pracy oznacza, że niezdolność ta powstała dalej niż 18 miesięcy od ustania poprzedniego prawa ubezpieczonego do renty z ogólnego stanu zdrowia, co miało miejsce w dniu 11 lutego 2001r. (vide: ustalenia faktyczne). W związku z powyższym konieczne stało się ustalenie, czy ubezpieczony spełnia przesłankę wymaganego stażu ubezpieczenia, który jak wskazano wyżej wynosi 5 lat i powinien przypadać w okresie dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. I tak zgromadzone w aktach organu rentowego dokumenty na okoliczność przebiegu ubezpieczenia K. K. (1) pokazują, że ubezpieczony tak w dziesięcioleciu przed zgłoszeniem wniosku o rentę, który po wyłączeniu okresu pobierania renty obejmuje czas od 20 czerwca 1999r. do 22 czerwca 2017r., jak i w dziesięcioleciu przed powstaniem niezdolności do pracy, który obejmuje okres od 12 maja 2001r. do 11 maja 2011r., a po wydłużeniu o zbiegający się w czasie okres pobierania renty wypadkowej (od 20 marca 2010r. do 11 maja 2011r.), czyli o 1 rok, 1 miesiąc i 23 dni, obejmuje czas od 20 marca 2000r. do 11 maja 2011r., ubezpieczony nie legitymuje się wymaganym co najmniej 5-letnim okresem składkowym i nieskładkowym (vide: karta przebiegu zatrudnienia ubezpieczonego k.19 akt rentowych za wnioskiem z 23 czerwca 2017r.).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477¹⁴§1 kpc oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji z 17 lipca 2017r. – pkt II wyroku.